

saa udenfor Tinget, er adskillige, der offentlig have udtalt deres Tilslutning til den af Ministeriet Neergaard paa dette specielle Omraade foreslaaede Forsvarsordning, men jeg har ikke hørt noget om, at de paagældende radikale Mænd derved for evig have forskertset deres Ret til Venstrenavnet, end ikke til det radikale Venstrenavn. Jeg tager vist ikke fejl, naar jeg siger, at der ogsaa mellem „de 27“ er dem, der mene, at der, naar vi nu en Gang have en Landbefæstning liggende om København, maaske dog er noget, der taler til Fordel for, i hvert Fald indtil videre, at bevare den og gøre Brug af den, hvis der i det hele skulde blive Brug for den. Jeg skal gerne nævne, at jeg i saa Henseende sigter til Udtalelser af det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), for at ingen skal tro, jeg staar og siger noget, jeg ikke vil vedstaa paa en anden Plads.

Det er jo desværre saadan, at det store Spørgsmaal, Forsvarssagen, som jeg og mange andre med mig havde haabet skulde have været i Stand til at virke samlende i vort Folk, tværtimod har vist sig at virke splittende. Jeg har ingen Lyst til at komme ind paa selve Spørgsmaalet eller de Aarsager, der kunne siges at have været medvirkende til, at dette store Spørgsmaals Løsning her i Landet virkede anderledes, end man ellers har kunnet se, Forsvarssagens Ordning virker rundt om i Europa, hvor Spørgsmaalet om nye Foretagender i saa Henseende har staaet paa Dagsordenen i den senere Tid. Det er en Følge af, kan jeg gerne sige, Tidernes Ugunst — og enhver er klar over, hvad jeg i saa Henseende sigter til —, naar Forholdet hos os desværre har vist sig at være det, det var, at denne store Sag virkede ikke samlende, men splittende.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde i Gaar blandt andet, at i Virkeligheden kunde man dele Vælgerne her i Landet i to Klasser, Socialdemokraterne og alle de andre. Det ærede Medlem fik derved ogsaa Regeringen og Regeringspartiet lempet over paa den modsatte Side af den Streg, paa hvis ene Side Socialdemokraterne holde sig. Udtalelsen var ikke uden Interesse, men jeg skal for Resten ikke opholde mig videre ved den. Naar jeg nævner det ærede Medlems Ord, er det, fordi jeg i Tilslutning dertil vil sige, at jeg kan give det ærede Medlem Ret i den Deling, for saa vidt han selv forkla-

rede den derhen, at Socialdemokratiet ikke ønskede at bygge paa det bestaaende Grundlag med Hensyn til Samfundsrordningen, men vilde have et helt nyt Grundlag. I øvrigt vil jeg hævde, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds ikke har Lov til uden videre at slaa alle dem, der ikke ere Socialdemokrater, sammen i Hartkorn og sige, at de have politisk set den samme samfundsmæssige Opfattelse. Jeg tror ganske vist ikke, at lige saa mange Grupper eller Partier, som der er paa den modsatte Side af Socialdemokratiet, lige saa mange forskellige Opfattelser er der ogsaa. Jeg tror, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgkreds (Rode) havde Ret i Gaar, da han definerede Delingslinien som værende den, at der var nogle, der fremdeles satte deres Lid til den privilegerede Valgret, og andre, der holdt paa den almindelige Valgret. Men jeg tror som sagt ikke, at der, naar det kommer til Stykket, er saa stor Uenighed om de Sager, der ligge for, som Parti- eller Gruppedelingen i Øjeblikket kunde give det Udseende af, og det er min Opfattelse, at det vil være muligt paa ny at samle den Del af Venstre, der altsaa staar paa den modsatte Side af Socialdemokratiet, i fælles Arbejde paa de Sager, som ligge for. Men jeg skal ikke nægte, at i saa Henseende venter jeg mig ikke saa overmaade meget af den nye Regering. Jeg har en Følelse af, at den nye Regerings svageste Punkt er netop det, at Regeringen og det Parti, hvoraf den er udgaaet, hidtil have levet paa det negative paa den gamle Kritik, men i meget ringe Grad beskæftiget sig med det positive Arbejde, og det kan vist ikke bestrides, at skal der blive en Mulighed for at samle de forskellige Grupper, der i øvrigt ere enige i deres Syn paa den samfundsmæssige Udvikling i Fremtiden, i enigt Arbejde, maa det ske i Arbejdet for Sager, der virkelig ligge for. Den Samling, der foregaar paa Grundlag af Kritik af, hvad der er sket, giver jeg ikke meget for, og jeg er sikker paa, at den bærer ikke langt i Fremtiden.

Jeg havde af den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser ventet mig noget mere i Retning af Positivitet, om jeg saa maa sige. Jeg var gaaet ud fra, at Konseilspræsidenten og i det hele det Parti, hvoraf Ministeriet er udgaaet, samtidig med Overtagelsen af Regeringen vare blevne klare over, at skulde Regeringen naa til blot at tage et Skridt paa Vejen i Retning af Odenseprogrammet, som den højtærede